

ARSEN



LÜPEN

HERLOCK SHOLMES'E KARŞI

MAURICE LEBLANC

ÇEVİRİ: SAFFET GÜNERSEL

pörtakal

portakal

PORTAKAL KİTAP | 60

Edebiyat Kitaplığı | Roman | 50

ARSEN LÜPEN

HERLOCK SHOLMES'E KARŞI

Maurice Leblanc

ÇEVİRMEN

Saffet Günersel

EDİTÖR

Ayşe Tuba Ayman

Çiğdem Aldatmaz

ISBN

ISBN: 978-625-7340-00-7



PORTAKAL KİTAP

Cağaloğlu, HocaPaşa Mahallesi

Ankara Caddesi, N° 18 Kat: 1 / C

Fatih / İstanbul

T. 0212 511 24 24

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika N° 45586

KAPAK TASARIM

Esra Burak

1. BASKI

Şubat 2021, İstanbul

BASKI VE CİLT

Matsis Matbaacılık

Tevfikbey Mahallesi

Dr. Ali Demir Caddesi No: 51

Sefaköy / İstanbul

Telefon: (0212) 624 21 11

Matbaa Sertifika No: 40421

www.portakalkitap.com

portakal@portakalkitap.com

[f](https://www.facebook.com/portakalkitap) [ig](https://www.instagram.com/portakalkitap) /portakalkitap

[t](https://www.twitter.com/KitapPortakal) /KitapPortakal

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Portakal Kitap, L-M Leyla ile Mecnun Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.'ye aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

I
514 NUMARALI BİLET

Versailles Lisesi'nde matematik öğretmenliği yapan Bay Gerbois, 8 Aralık günü bir eskici dükkânında maun ağacından yapılmış bir yazı masası gördü. Çekmeceleriyle ve pratik kullanımıyla ilgisini çeken bu masa çok hoşuna gitti.

“Tam Suzanne’ın yaş gününe göre bir hediye,” diye geçirdi aklından.

Zar zor geçinecek kadar bir aylık aldığı için kızını nasıl sevindirebileceğini düşünüp durmaktaydı. Bay Gerbois üç aşağı beş yukarı pazarlık ettikten sonra, altmış beş frank vererek masayı satın aldı.

Evinin adresini vereceği sırada genç ve şık giyimli bir adamın onca eşyayı karıştırdıktan sonra, yazı masasını eskiciye göstererek, “Kaça?” diye sorduğuna tanık oldu.

“Satıldı,” diye cevap verdi eskici.

“Yaa! Galiba şu beye sattınız?”

Bay Gerbois dükkândan ayrıldı. Bu seviyede bir adamın beğendiğı bir şey satın aldığı için mutluydu.

Daha on adım atmamıştı ki genç adam yanına yaklaşarak nazik bir şekilde, “Affedersiniz, beyefendi,” dedi. “Saygısızlığımı bağışlayın, ama bir şey soracağım. Bu masayı özellikle mi seçip aldınız?”

“Hayır, gördüm ve hoşuma gitti.”

“Öyleyse bu masaya o kadar da değer vermiyorsunuz?”

“Yoo, veriyorum.”

“Antika olduğu için mi?”

“Pratik olduğu için.”

“Ben size aynı şekilde pratik, daha yeni ve sağlam bir masa versem değişir miydiniz?”

“Bu da sağlam. Niye değiştireyim ki?”

“Ama...”

Bay Gerbois pimpirikli ve çabuk sinirlenen bir adamdı. Kısaca kestirip attı:

“Lütfen bayım, ısrar etmeyin.”

Yabancı adam yolunu kesti.

“Beyefendi ne kadar ödediğinizi bilmiyorum, ama ben size iki mislini vermeye hazırım.”

“Olmaz.”

“Üç mislini?”

“Yeter be!” diye bağırды öğretmen, sabrı taşmıştı. “Satmıyorum işte!”

Genç adam ona öyle bir baktı ki Bay Gerbois bunu kolay kolay unutamayacaktı. Sonra hiçbir şey söylemeden dönüp gitti.

Bir saat sonra masa öğretmenin Viroflay Sokağı'ndaki evine getirildi. Bay Gerbois kızına seslendi:

“Bu sana, Suzanne. Bakalım hoşuna gidecek mi?” Suzanne güzel, cana yakın ve neşeli bir genç kızdı. Babasının boynuna atılarak onu öyle bir kucakladı ki sanki kendisine krallara layık bir hediye verilmişti.

Aynı akşam masayı evin hizmetçisi Hortense'in yardımıyla kendi odasına taşıdı. Bütün çekmecelerini temizledikten sonra içine mektup kâğıdı, zarf ve o zamana kadar topladığı kartpostallar ve yeğeni Philippe'in anısına sakladığı tek tük ziynet eşyasıyla doldurdu.

Ertesi sabah saat sekizde Bay Gerbois okula gitti. Saat onda Suzanne, her zaman olduğu gibi, babasını okul çıkışında bekledi. Bay Gerbois için, karşı kaldırımında kendisini çocuksu gülüsmesiyle bekleyen küçük kızını görmek büyük bir zevkti.

“Ee, masanı beğendin mi?”

“Harika bir şey! Hortense’le pirinç kısımları parlattık. Altın gibi parladı.”

“Yani hoşuna gitti?”

“Hem de nasıl! Şimdiye kadar nasıl onsuz yapabilmişim, bilmiyorum.”

Evin bahçesinden geçtiler. Bay Gerbois, “Şu masaya yemekten önce bir göz atalım mı?” diye sordu.

“Evet, harika fikir.”

Genç kız merdivenleri babasından önce çıktı. Odanın kapısının eşiğine varınca şaşkınlıktan bir çığlık attı.

“Ne oldu?”

“Masa yok!”

Hırsızlık o kadar kolay gerçekleşmişti ki polis bu hayranlık uyandıran basitliğe şaşırıp kaldı. Suzanne evden çıktıktan, hizmetçi kadın da alışverişe gittikten sonra bir nakliyat arabası -hatta yandaki komşu firmanın ismini bile görmüştü- bahçe kapısının önüne yanaşmış, firma elemanları kapı zilini iki kez çalmışlardı. Komşular hizmetçi kadının evde olmadığını bilmedikleri için durumdan şüphelenmemiş, adamlar da hiç rahatsız edilmeden işlerini görmüşlerdi. İşin tuhafı, masa dışında evdeki hiçbir şeye dokunulmamıştı. Hatta Suzanne’ın yazı masasına bıraktığı para cüzdanıyla üç beş ziynet eşyasını yandaki sehpanın üstünde bulmuşlardı. Hırsızlığın neden

yapıldığı belliydi, ancak böyle değersiz bir eşya için onca tehlikeye atılmaya ne gerek vardı?

Öğretmen tek ipucu olarak bir gün önce olanları anlattı:

“Satmak istemediğimi söyleyince genç adam bana öyle bir baktı ki bu bakışta apaçık bir tehdit sezdim.”

Bu fazla bir şey ifade etmiyordu. Eskiciye sordular. Her iki adamı da tanımadığını söyledi. O yazı masasını Chevreuse’de bir cenaze evinde, açık arttırmayla satılan eşyalar arasından seçmiş ve kırk franka satın almıştı. Onu satarak kâr etmeyi düşünmüştü. Bunun dışındaki araştırmalar bir sonuç vermedi.

Bay Gerbois çok kıymetli bir şeyi kaybettiğinden emin-di artık. Belki de çekmecelerden biri çift tabanlıydı ve arasında bir servet saklıydı. Genç adamın da bundan haberi olmalıydı ki satın almak için o kadar ısrar etmişti.

“Aman babacığım, o servetle ne yapacaktık ki biz?” dedi Suzanne.

“Bu zenginlikle çok iyi bir evlilik yapabilirdin.”

Suzanne’ın gözü kuzeni Philippe’teydi; onun da fakir olduğunu bildiği için acı acı içini çekti. Ve böylece Versailles’daki küçük evlerinde baba ve kız, artık hayatlarından eskisi kadar memnun olmayarak yaşamlarını sürdürdüler.

Aradan iki ay geçti. Derken birbiri ardına hem yüzlerini güldüren rastlantılarla hem de üzücü olaylarla karşılaş-

tılar. 1 Şubat'ta eve henüz gelmiş olan Bay Gerbois, saat tam beş buçukta akşam gazetesini eline alıp gözlüklerini taktıktan sonra okumaya başladı. Siyasetle ilgilenmediği için sayfaları çevirdi. Derken dikkatini çeken bir haber okudu:

Basın ve Yayın Kurumunun Üçüncü Piyango Çekilişi.

Seri 23-514 numaralı bilet bir milyon kazandı...

Gazete elinden kaydı. Duvarlar dönmeye başladı; kalp atışları durur gibi oldu. Seri 23-514 ona ait biletin numarasıydı! O bileti tesadüfen, bir arkadaşının hatırı kırılmasın diye satın almıştı. Çünkü şansa pek inanmazdı. Ama şimdi kazanmıştı işte!

Hemen cebinden not defterini çıkardı. Evet, aynı numaraydı. Ne olur ne olmaz diye numarayı bu deftere kaydetmişti. Fakat bilet neredeydi?

Çalışma odasına koştu, piyango biletini içinde zarfların bulunduğu ufak bir kutuya koymuştu. Ama kutu yerinde yoktu! O anda aklına kutunun haftalardan beri orada olmadığı geldi. Bahçede ayak sesleri duyunca seslendi:

“Suzanne! Suzanne!”

Genç kız koşarak merdivenleri çıktı. Adam boğulurcasına kekeleydi:

“Suzanne, mektup kutusunu gördün mü?”

“Hangisini?”

“Louvre’den aldığımız... Perşembe günü getirmişt看. Burada, masanın kenarında duruyordu.”

“Ama hatırlasana baba, onu beraber toplayıp kaldırmıştık.”

“Ne zaman?”

“Aynı akşam... Düşünsene... O günün akşamı...”

“Tamam da, nereye koyduk?.. Söylesene. Deli etme beni...”

“Nereye mi? Yazı masasının çekmecesine.”

“Çalınan masanın mı?”

“Evet.”

“Çalınan masa!”

Dehşet içinde bu kelimeleri yineleyip durdu. Sonra kızının elini tutarak kısık sesle, “O masada şimdi bir milyon yatıyor kızım,” dedi.

“Ama baba, niye bunu bana daha önce söylemedin?”

“Bir milyon!” diye yineledi. “Piyangodan kazandığımız en büyük ikramiye!”

Bu şanssızlık kızı çok etkilemişti. İkisi de konuşmadı. Sessizliği bozmaya cesaret edemediler.

Neden sonra Suzanne, “Ama baba, öyle de olsa sana parayı öderler,” dedi.

“Niye? Elimde kanıtlayacak bir şey yok ki?”

“Kanıt mı lazım?”

“Tabii ki!”

“Ve sende kanıt yok?”

“Bir tane var.”

“E, gördün mü?”

“O kanıt ufak kutudaydı.”

“Ortadan kaybolan kutuda mı?”

“Evet. Parayı öbür herif alacak.”

“Ama bu berbat bir şey! Şikâyet edemez misin, baba?”

Babası bir an sessizce durdu. Sonra yeniden enerjisini toplayarak yerinden fırladıyıp bağırmaya başladı:

“Hayır, hayır... Yüz kere hayır! Onu alamayacak... O milyonu alamayacak! Niye alsın ki? İsteddiği kadar kurnaz olsun onun da elinden fazla bir şey gelmeyecek. Çünkü parayı almaya gidince kimliği ortaya çıkacak! Oo... Dur bakalım arkadaş!”

“Ne yapacaksın baba?”

“Ne olursa olsun hakkımızı sonuna kadar arayacağız!
Ve de almayı başaracağız! Milyon benimdir! Alacağım
onu!” Birkaç dakika sonra postaneden şu telgrafi çekti:

Toprak Kredi Bankası Müdürlüğü'ne

Capucines Sokak, Paris

*Seri 23-514 numaralı bilet benimdir. Sahibi olduğunu iddia
edeni mahkemeye vereceğim.*

Gerbois

Aynı anda bankaya aşağıdaki telgraf geldi:

Seri 23-514 numaralı bilet bende.

Arsen Lüpen

Ne zaman Arsen Lüpen'in sayısız maceralarından birini anlatmaya kalksam utanıyorum. Bana öyle geliyor ki okuyucularım onun her macerasını biliyor. Gerçekten, hani nasıl derler “ulusal hırsızımız”ın önceden açıkça söyleyip de yerine getirmediği şey yoktur. Olayları en ufak ayrıntısına kadar irdeleyip onlar hakkındaki görüşlerini ortaya koyarken gösterdiği soğukkanlılığı başka kimse de bulamazsınız. Onun her öyküsünde bir kahramanın eylemlerini görürsünüz.

Örneğin, Sarışın Kadın'ın acayip öyküsünü kim bilmez ki? Gazetelerde koskoca harflerle yer almıştı “Seri 23-514” diye... Ya da “Henri-Martin Caddesi'ndeki Cinayet!” diye. Keza “Mavi Elmas!” Ünlü İngiliz dedektifi Herlock Sholmes'ün işe karışması ne kadar merak uyandırmıştı.

İki büyük yeteneğin mücadelesinde beklenmedik olaylar ne kadar heyecan yaratmıştı. Hele hele günlük gazete satıcılarının sokaklarda, “Arsen Lüpen’in tutuklanışını yazıyor!” diye bağıışı...

Bu konuda geç kalışımın nedeni farklı gizemlere ışık tutacak olmamdır. Lüpen’in her macerasında aydınlanmamış bir nokta kalmıştır. Bunu kâğıda dökmekten hep çekinmişimdir. Okunanları, yeniden okunanları tekrarlarken eski röportajları inceleyip onları birbirine bağlamış ve hepsine sistemli bir şekilde, “gerçeklerin ışığında” bakmayı yeğlemişimdir. Bu konularda benim en büyük yardımcım hep Arsen Lüpen oldu. Ne var ki bu kez Sholmes’ün en güvendiğı dostu ve benim asla unutamayacağım Dr. Wilson’ın da yardımlarını gördüm.

Gazetelerde her iki telgrafın aynı anda yayınlanmasının hep gülüşmelere yol açtığı hatırlanacaktır. Zaten Arsen Lüpen adı, halkın merakını arttırmış, insanlar bir eğlence bulmuşlardı. Hatta halk yerine bütün dünya diyebiliriz.

Toprak Kredi Bankası’ndan alınan bilgiye göre Seri 23514 numaralı bilet Versailles’daki Lyonne Kredi Bankası’nın bir şubesinden Bessy adında bir topçu binbaşısına satılmış, ama binbaşı attan düşerek ölmüştü. Arkadaşlarına bakılırsa binbaşı ölmeden önce bu bileti bir arkadaşına satmıştı.

“İşte o arkadaş benim!” dedi Bay Gerbois.

“Kanıtlayın,” diye cevap verdi banka müdürü.

“Kanıtlayayım mı? Çok kolay. Binbaşıyla dost olduğumuzu en az yirmi kişi biliyor. Hep Armes Meydanı’ndaki bir kahvede toplanırdık. Bir gün paraya ihtiyacı olmuştu. İşte o kahvede ben kendisinden o bileti yirmi franka satın aldım.”

“Görgü tanığınız var mı?”

“Yok.”

“Bu durumda itiraz gerekçeniz nedir?”

“Bu vesileyle bana yazmış olduğu bir mektup.”

“Nasıl bir mektup bu?”

“O mektubun içinde bilet vardı.”

“Görebilir miyim?”

“Ama işte o mektup çalınan yazı masasında.”

“Bulun onu öyleyse.”

Arsen Lüpen onu buldu. *Echo de France* gazetesine -ki onun resmî yayın organı sayılırdı, hatta hissedarlarından biri olduğu bile söylenir- verdiği ilanda Binbaşı Bessy’nin bizzat yazdığı mektubun kendinde olduğunu ve bunu danışmanı olan Avukat Detinan’a teslim ettiğini bildirdi.

Gel de gülme bakalım! Arsen Lüpen gibi modern toplum yasalarını ve kurallarını hiçe sayan bir adam yasalara uyararak kendine bir avukat tutsun!

Avukat, şimdiye kadar Arsen Lüpen’le ne yazık ki hiç yüz yüze görüşmediğini açıkladı. Sadece ondan talimat alıyordu. Bu görevi üstlenmekten şeref duyduğunu söyleyerek müşterisinin haklarını sonuna kadar savunacağını bildirdi. Milletvekili adına yeni bir dosya açarak hiç çekinmeden mahkemeye binbaşının mektubunu gösterdi. Bu mektup biletin satıldığını kanıtlıyordu, fakat alıcının ismi belirtilmemişti. Mektup, “Aziz dostum...” diye başlıyordu. O mektuba iliştiirdiği bir pusulaya, “Aziz dostum dediği benim!” diye yazmıştı Lüpen. “Bunun kesin kanıtı da mektubun bende olması.”

Bu kez gazeteciler Bay Gerbois’nın evine koştu. Öğretmen hep aynı şeyi söylüyordu:

“Aziz dostum dediği ancak ben olabilirim! Arsen Lüpen binbaşının mektubuyla birlikte piyango biletini de çaldı.”

“İspat etsin!” diye karşılık verdi Lüpen gazetecilere.

“Ama yazı masasını çalan o!” dedi Gerbois.

Ve Lüpen karşılık verdi:

“İspat etsin!”

Piyango biletinin sahibi olduğunu savunan bu iki kişi arasındaki açık düello, gazetecilerin her iki ev arasında mekik dokumaları ve Arsen Lüpen’in soğukkanlılığı karşısında Bay Gerbois’nın akılsızca davranışları kamuoyunu bir hayli güldürdü.

Zavallı adam... Gazeteler hep onun serzenişleriyle doluydu. Uğradığı talihsizliği saf saf anlatırken insanın ona acıyası geliyordu.

“Düşünsenize beyler, bu serseri Suzanne’ın çeyizini çaldı. Benim için hava hoş ama Suzanne! Düşünsenize, bir milyon! On defa yüz bin frank! Ah, ben bu masada bir servet yattığını biliyordum!”

Kendisine rakibinin bu masayı alıp götürürken içinde piyango bileti olduğunu ve bu bilete de en büyük ikramiyenin vuracağını nereden bilebileceği hatırlatıldığında da kızıyor ve “Haydi oradan, tabii ki biliyordu. Bilmeseydi neden o masayı çalmak için onca eziyete girdi?” diye karşılık veriyordu.

“Orasını bilemeyiz, ama herhalde yirmi frank değerindeki bir kâğıt parçasını ele geçirmek için değil.”

“Hangi yirmi frank? Bir milyon frank! O bunu biliyordu... O her şeyi bilir! Ah, siz o haydudu tanımıyorsunuz!.. O sizi dolandırmadı, ne yaptıysa bana yaptı!”

Bu sürtüşme süredursun, on ikinci gün Gerbois, Lüpen’den üzerinde ‘çok gizli’ yazan bir mektup aldı. Okurken huzuru kaçtı:

Bayım, herkesin diline dolanmış durumdayız. Ne dersiniz, artık işi ciddiye alsak? Ben kesin kararımı verdim. Durum açık: Bilet bende, ama parayı çekme hakkım yok; sizde bu hak var, ama bilet yok. İkimiz de bir şey yapamıyoruz. Siz bana hak-

larınızı vermeyeceksiniz, ben de size bileti vermeyeceğim. Bu durumda yapılacak iş nedir?

Tek bir seçeneğimiz var: Parayı bölüşmek. Yarım milyon size, yarım milyon bana. Kimsenin hakkı yenmemiş olur.

Adil ve çabuk bir çözüm. Bu bir teklif değil. Bunu tartışacak zamanınız da yok artık. Kabul etmek zorundasınız. Size düşünmeniz için üç gün süre veriyorum. Perşembe sabahı çıkacak Echo de France'ın küçük ilanlarında Ars. Lüp. adına teklifimi kabul ettiğinizi belirten ufak bir not göreceğimi umuyorum. İlan çıkar çıkmaz bilet elinize geçecek ve bir milyon frankı alacaksınız. Bunun yarısını bana nasıl ve ne zaman vereceğinizi size daha sonra bildireceğim.

Kabul etmezseniz, aynı sonuca farklı yollarla ulaşacağım. Ancak teklifimi reddettiğiniz için başınız belaya girecek ve ceza olarak hakkınıza düşen paranın yirmi beş bin frankına el koymak zorunda kalacağım.

Saygılarımla.

Arsen Lüpén

Öfkeden küplere binen Bay Gerbois, bu mektubun kopyalarını çıkarıp herkese göstererek büyük bir hata işlemiş oldu. Kendini tutamayarak zırvalamaya da başladı. “Kapık vermem!” diye haykırdı gazetecilerin önünde. “Bana ait olan bir şeyi niye bölüşeyim ki? Asla. İsterse bileti yırtсын.”

“İşte yarım milyon frank hiç yoktan iyidir.”

“Mesele o değil. Bütün para benim hakkım. Bunun için mahkemeye başvuracağım.”

“Arsen Lüpen’e karşı mı? Komik duruma düşersiniz.”

“Hayır. Toprak Kredi Bankası’na karşı dava açacağım. Bankanın bana bir milyonu ödemesi gerekiyor.”

“Banka size ancak bileti gösterirseniz ya da onu satın aldığınızı kanıtlarsanız ödeme yapar.”

“Ama ortada kanıt var ya. Arsen Lüpen masayı çaldığını itiraf ediyor.”

“Arsen Lüpen’in sözü mahkemede yeterli olacak mı bakalım?”

“Bana ne! Ben bir kere deneyeceğim.”

Halk Gerbois’yı alkışladı. İddiaya girildi. Kimi Lüpen’in kazanacağını savundu, kimi de tehditlerinden vazgeçeceğini. Yine de herkes merak içindeydi, çünkü her iki adamın gücü farklıydı. Biri inatla saldırırken öteki huzuru kaçmış hayvan gibiydi.

Perşembesabahı *Echo de France* gazetesi yok sattı. Herkes küçük ilanlara bakıyordu. Ama Ars. Lüp. adına gönderilmiş bir mesaj yoktu. Arsen Lüpen’in emirlerine Bay Gerbois suskunlukla karşılık vermişti. Bu, savaş ilanı anlamına geliyordu.

Akşam gazetelerinde Gerbois’nın kızının kaçırıldığı haberi çıktı.

Arsen Lüpen'in oynadığı oyunlarda bizleri en çok güldüren şey, polisin üstlendiği komik rol olmuştur. Lüpen konuŗur, yazar, uyarır, emreder, polis yokmuŗ gibi davranırdı. Ama polis yine de onun planlarını   zemezdi. Kendilerini görmezden gelen bir d ŗmana karŗı ne yapabilirlerdi ki?

Suzanne hizmet inin ifadesine göre ona yirmi kala evden  ıkmıŗtı. Onu beŗ geçe okuldan çıkacağı saatte ise babası onu her zaman beklediği yerde bulamamıŗtı. Sonuç olarak ne olduysa Suzanne'ın evden okula yürüdüğü zaman zarfında olmuŗtu. Kızı evin yakınında gören iki komŗu olmuŗtu. Bir baŗka kadınsa Suzanne'ın tarifine benzeyen bir kız g rm ŗtı. Ama baŗka kimse kızını g rmemiŗti.

Yine de polis elinden geleni yaptı. Tren istasyonundaki müdürlere ve memurlara soruldu. O gün genç bir kızın ka ırılıŗıyla ilgili olabilecek hiçbir şey  arpmamıŗtı gözlerine.

Ville d'Avray'daki bir benzinci, Paris'ten gelen üstü kapalı bir otomobile yağ verdiğini söyledi. Direksiyonda bir Ő f r, arka koltukta da sarıŗın bir kadın oturuyormuŗ. Ama sapsarı saçlı bir kadın. Bir saat sonra aynı araba Versailles'dan geri d nm ŗ. O sırada yoğun trafik nedeniyle kuyruk oluŗtuđu için benzinci daha önce gördüğü sarıŗın kadının yanında yüzü kapalı bir kadın daha fark etmiŗ. Bunun Suzanne olduğuna hiç Őüphe yoktu.

Demek ki kaçırma iŗi güpegündüz ve Őehrın tam merkezinde ger ekleŗmiŗti.

Ama nasıl? Nerede? Ne bir çılgılık duyulmuş ne de şüpheli bir hareket görülmüştü.

Benzinci arabayı tarif etti: 24 beygir gücünde, lacivert renkte bir Peugeot'ydu bu. Her türlü olasılık düşünülerek bu marka arabaları kiralayan Büyük Garaj'ın sahibi, arabayla kaçırma olayları neredeyse uzmanlık alanı olmuş Bayan Bob Walthour'un bilgisine başvuruldu. Gerçekten de cuma sabahı aynı marka bir araba, bir günlüğüne sarışın bir kadına kiralanmıştı. Ve kadını bir daha gören olmamıştı.

"Ya şoför?"

"Adı Ernest'ti. Çok iyi referansları olduğu için onu bir gün önce işe aldım."

"Kendisi şimdi burada mı?"

"Yok. Arabayı getirdi, sonra da bir daha gözükmedi."

"Onu nasıl bulabiliriz?"

"Referansları veren kişilere sorarak. İşte isimleri."

O kişilere başvuruldu. Hiçbiri Ernest diye birini tanı-mıyordu.

Karanlığa ışık tutabilecek en ufak bir ipucunun peşinden gidildiğinde hep yeni gelişmeler ve bilmecelerle karşılaşılıyordu. Bay Gerbois'nın talihsiz bir şekilde başlattığı bu mücadeleyi sürdürecektir gücü kalmamıştı. Kızının kay-

boluşundan ötürü derin bir üzüntüye ve vicdan azabına kapıldığı için yenilgiyi kabul etti.

Ve bu kararını *Echo de France*'da çıkan küçük bir ilanla bildirdi.

Savaş dört gün içinde sona ermiş, zafer kazanılmıştı.

İki gün sonra Bay Gerbois, Toprak Kredi Bankası'na gitti. Müdürün yanına çıkarak seri 23-514 numaralı bileti gösterdi. Müdür yerinden sıçradı:

“Demek bilet sizde? Geri aldınız, öyle mi?”

“Koyduğum yeri unutmuşum. Buyurun,” diye karşılık verdi Bay Gerbois.

“Ama çalındı demiştiniz.”

“Öyle zannetmiştim.”

“Ama yine de bize kanıt lazım.”

“Binbaşının mektubu yetmez mi?”

“Yeter.”

“İşte buyurun.”

“Güzel. Evrakı burada bırakın. On dört gün süreyle onları inceleyeceğiz. Ödeme yapacağımız günü ben size bildireceğim. O zamana kadar bayım bu konuyu halka açmasanız daha iyi olur.”